

La solemnitat del Corpus Christi, que avui l'Església celebra, s'ha convertit amb els segles en un esdeveniment de gran importància en el calendari festiu de moltes localitats del nostre país. Recordem les processons que s'organitzen en ciutats com Toledo o València, però també la Patum de Berga o l'agradós costum de l'ou com balla que es conserva a Barcelona. La nostra illa tampoc no és aliena a aquestes tradicions.

Sigui com sigui, les flors, la música i l'encens no haurien de distreure la nostra atenció de l'únic que importa en la diada d'avui: la presència real de Jesucrist, mort i ressuscitat, en el Santíssim Sagrament. En efecte, el Corpus és la festivitat que l'Església catòlica dedica al gran misteri que enclouen aquestes paraules que dia rere dia, en el moment culminant de la Sant Missa, el sacerdot resa quan agafa l'hòstia amb les seves mans: «preneu i mengeu-ne tots, que açò és el meu cos, entregat per vosaltres».

La segona lectura de la Missa d'avui és un fragment breu de la Primera carta de sant Pau als cristians de Corint (10,16-17). Els estudiosos de la Bíblia asseguren que precisament aquesta epístola paulina conté la descripció més antiga de la institució de l'Eucaristia, que hauria estat escrita devers els anys 55 i 56: «la tradició que jo he rebut i que us he transmès a vosaltres ve del Senyor. Jesús, el Senyor, la nit que havia de ser entregat, prengué el pa, digué l'acció de gràcies, el partí i digué: "Açò és el meu cos, ofert per vosaltres. Feu açò, que és el meu memorial"» (11,23-24).

«Açò és el meu cos». La paraula més important d'aquesta frase que hem escoltat tantíssimes vegades és el verb. El Messies ens diu que aquell tros de pa que reparteix entre els seus deixebles «és» el seu cos. Segons el diccionari, el verb «ésser» significa «existir, tenir realitat, tenir lloc com a fet». Aleshores, Jesucrist no ens parla d'una metàfora o d'un símbol, sinó d'una realitat: l'hòstia consagrada «és» el Cos de Crist.

El misteri de la presència real de Jesucrist en l'Eucaristia és explicat d'una manera veritablement admirable en el capítol 6 de l'Evangeli segons sant Joan. Aquest capítol comença amb el relat de dos milacles: la multiplicació dels pans (v. 1-15) i la caminada de Jesús damunt l'aigua (v. 16-21). És després d'aquests dos esdeveniments sobrenaturals que el Messies pronuncia, en una sinagoga de Cafarnaüm, el discurs del pa de vida (v. 22-59), que es proclama parcialment en l'Evangeli de la Santa Missa d'avui: «Jo soc el pa viu que ha baixat del cel. Qui menja aquest pa, viurà per sempre. I el pa que jo donaré és la meva carn per a la vida del món» (v. 51). Jesucrist està anunciant allò que fa realitat el capvespre de Dijous Sant, quan ens entrega el seu Cos i la seva Sang perquè tinguem «vida eterna» i siguem ressuscitats «el darrer dia» (v. 54).

La reacció dels deixebles davant les paraules del seu Mestre no va ésser gens favorable: «aquest llenguatge és molt dur. ¿Qui és capaç d'acceptar-lo?» (v. 60). De fet, l'evangelista sant Joan també explica que, «des d'aquell moment, molts dels seus deixebles es van fer enrere i ja no anaven més amb ell» (v. 66). El misteri de l'Eucaristia ha estat durant la història i continua essent en l'actualitat «pedra d'ensopec i roc que fa caure» (Is 8,14) per a moltes persones. Certament, en un temps dominat per la ciència i la tecnologia, ¿com pot defensar-se que un tros de pa es converteix, a través de les paraules i els gestos del sacerdot, en el cos de Jesús de Natzaret, que morí crucificat fa prop de 2000 anys? La resposta és ben senzilla: Déu, el nostre Pare totpoderós, ha decidit que volia fer-se present d'aquesta manera enmig de la humanitat.

El passatge final del capítol 6 de l'Evangeli segons sant Joan ens ofereix encara dues ensenyances de Jesucrist que són molt útils per a acceptar aquesta veritat. La primera: «és l'Esperit qui dona vida; la carn no serveix de res» (v. 63). Només una vida espiritual intensa permet assumir la presència real de Jesucrist en l'Eucaristia. La segona: «ningú no pot venir a mi si no li ho concedeix el Pare» (v. 65). La fe en el Senyor no és un mèrit nostre, sinó que és un regal que hauríem d'agrair cada dia amb les paraules de sant Pere: «Senyor, a qui aniríem? Tu tens paraules de vida eterna» (v. 68).